

«Ἐθνικισμὸς σημαίνει θεοποίηση τῆς Πατρίδας καὶ τοῦ Κράτους»

Αἴτημα πνευματικῆς καταδίκης τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ-Νεοναζισμοῦ*

«Ἐθνικισμὸς εἶναι ἐπικίνδυνη μορφή εἰδωλολατρίας»

... **Ο** κάθε ἄνθρωπος, ἀνεξάρτητα ἀπὸ φυλή, ἐθνικότητα ἢ δοξασία, εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα, κάθε μορφῆς κοινωνικῆ ἢ ἄλλῃ διάκριση νὰ ἔρχεται σὲ εὐθεία ἀντίθεση μὲ τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία.

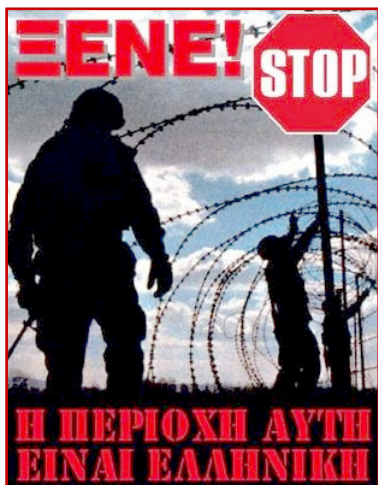

Πῶς, ἄλλωστε, θὰ μπορούσε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ διώξει τοὺς ξένους, ὅταν στὸ Εὐαγγέλιο τῆς Κρίσης δήλωνε εὐθέως ὅτι ἡ φιλοξενία εἶναι κριτήριον γιὰ τὴν σωτηρία μας καὶ ὅτι Ἐκεῖνος βρίσκεται στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε «ξένου»; **Ἦ** ὅταν, σὰν ἀπόηχος τῆς βιβλικῆς περικοπῆς, ἔρχεται ὁ Ἱερὸς Ὑμνογράφος νὰ βάλει στὸ στόμα τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀρμαθαίας τὸ «**Δὸς μοι τοῦτον τὸν ξένον**»;

Τὰ παραπάνω, αὐτονόητα μέχρι προχθὲς στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία, ἔρχονται νὰ ἀμφισβητηθοῦν ἀνοικτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ ἓνα τμῆμα τῆς.

Ἦ τάση αὐτὴ ἀποκτᾷ κεντρικὴ πολιτικὴ ἔκφραση μὲ τὴν ἐκλογικὴ ἀνοδο τῆς ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στὶς Ἐκλογές τῆς 6ης Μαΐου καὶ τῆς 17ης Ἰουνίου 2012.

Ἦ ὀργάνωση αὐτὴ μέσα ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔντυπό της, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εἶχε ἀνοικτὰ ἐξυμνήσει τὸν Χίτλερ καὶ τὸν Ἐθνικο-

σοσιαλισμό, καθώς και τόν Νεοπαγανισμό. Πιο πρόσφατα, περιορίζεται να επικαλεϊται την εθνικιστική ιδεολογία, ενώ εμφανίζεται να αποδέχεται και την Ορθοδοξία.

Στην πράξη, όμως, εκτιμούμε ότι ουδέποτε αποκήρυξε κατά τρόπο κατηγορηματικό και ειλικρινή τις παλαιότερες αναφορές στον Ναζισμό και στον Νεοπαγανισμό, τόν όποϊον άνοικτά άσπάζονται στελέχη της.

Άλλωστε, ή επίσημα έκφρασμένη και άπό τό βήμα της Βουλής άποψη, ότι κατηγορίες συνανθρώπων μας μπορούν να χαρακτηρίζονται «σκουπίδια» και κατ' επέκταση «για πέταμα», ήτοι β' κατηγορίας, άποτελεϊ βασικό χαρακτηριστικό της ναζιστικής ιδεολογίας και τών πάσης φύσεως λοιπών ρατσιστικών δοξασιών.

Η διατύπωση αυτή δέν είναι άπλά μιá «βαρειά κουβέντα», άλλά άποτελεϊ μεγάλη άσέβεια πρós τό ανθρώπινο πρόσωπο, πού χωρίς εξαιρέσεις και διακρίσεις, είναι εικόνα του Θεού.

Σημειώνουμε τό γεγονός ότι ήδη, εκτός άπό τους μετανάστες, ή λογική του μίσους πλήττει και άλλες κατηγορίες συνανθρώπων και συμπολιτών μας.

Τό ευρύτερο αυτό ρεύμα του σύγχρονου Έθνοφυλετισμού δέν γεννήθηκε τυχαία. Δυστυχώς, τόν 20ό αιώνα, ή έκκοσμίκευση και ό κρατισμός καλλιέργησαν ιδεολογικά την άντιστροφή τών άξιών και μετέτρεψαν την Ορθοδοξία σε «έθνική θρησκεία», ύποχείριο της εκάστοτε έθνικής ιδεολογίας.

...Ο Έθνικισμός έμπνέεται άπό τό διάβολο...

...Έθνικισμός σημαίνει θεοποίηση της πατρίδας και του κράτους. Μέν τόν έθνικισμό ή πατρίδα γίνεται σκοπός, αντικείμενο λατρείας, παίρνοντας την θέση του Θεού. Οι Χριστιανοί πρέπει να ξέρουν πως ό Έθνικισμός είναι επικίνδυνη μορφή ειδωλολατρίας, όργανο του διαβόλου και άρνηση της φιλοπατρίας τών άλλων.

...Η άντιστροφή αυτή τών άξιών

μέ τον καιρό ρίζωσε σὲ μεγάλο μέρος τοῦ κόσμου τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ προβληθοῦν ἐπαρκεῖς ἀντιστάσεις σὲ ἀντιλήψεις καὶ ἰδεολογίες, πού, ὅσο καὶ ἂν φαινομενικὰ δέχονται τὴν Ὁρθοδοξία, εἶναι στὴ βάση τους

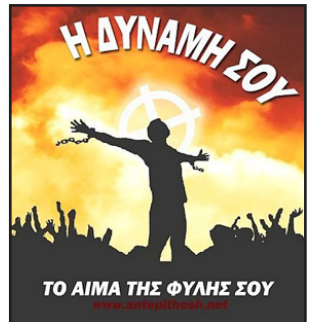
βαθιὰ ἀντιχριστιανικές.

Κατὰ τρόπο ἐντελῶς παράλογο, ἡ ἐπίκληση τοῦ Ἐθνικισμοῦ ἔχει γίνει τὸ κλειδί γιὰ τὴ διεισδυτικότητα στὸν κόσμο τῆς Ἐκκλησίας τῶν πλέον ἀντιχριστιανικῶν ἀντιλήψεων, πού ὀδηγοῦν στὸν κοινωνικὸ δαρβινισμό, τὴν κοινωνικὴ βία καὶ τὶς διακρίσεις εἰς βάρος τῶν συνανθρώπων μας: **Ἐνῶ καλλιεργοῦνται ὡς δῆθεν πατριωτικὲς καὶ «χριστιανικές», στὴν πραγματικότητα ὑπονομεῦουν τὴν πίστη τῶν Ὁρθόδοξων καὶ δηλητηριοῦν τὸ φρόνημά τους σιγά-σιγά, μετὴν μέθοδο τοῦ μιθριδατισμοῦ.**

Μὲ βάση αὐτές, ἡ «Ὁρθοδοξία», καὶ ὅταν γίνεται τυπικὰ ἀποδεκτὴ, γίνεται ὀργανικὸ τμῆμα ἑνὸς κηρύγματος μίσους καὶ διχασμοῦ, πού καμμία σχέση δὲν ἔχει μετὴν θρησκεία τῆς ἀγάπης.

Στὸ πλαίσιο τοῦ παραπάνω ρεύματος ἐντάσσεται ἡ τάση – στὰ ἴχνη τῶν «Γερμανῶν Χριστιανῶν» τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας κατὰ τὸν Μεσοπόλεμο– γιὰ τὴν «διόρθωση» ἐπὶ τὸ «ἐλληνικότερον» τῆς χριστιανικῆς πίστεως, μετὴν ἐπίκεντρο τὶς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ ὁποία θεωρεῖται τμῆμα τῆς ἰουδαϊκῆς μυθολογίας, πού πρέπει νὰ καταργηθεῖ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα στὸν ὁδικὸ χάρτη γιὰ τὴν πλήρη ἀποδόμηση τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ μας: **Μιὰ μόνο κατ' ὄνομα «Ὁρθοδοξία», προσχηματικὴ καὶ ἀδειανὴ ἀπὸ κάθε περιεχόμενο, θεραπαινίδα τῆς ἐθνικιστικῆς ἰδεολογίας, ἐνταγμένη στὴν οὐσιωδῶς ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντιορθόδοξη λογικὴ τῆς «Σταυροφορίας», τὴν ὁποία ἐπιχειρεῖ νὰ προβάλει ὡς σημαία τῆς ἡ ἐυρωπαϊκῆς Ἀκροδεξιά.**

Ἄν κάποιος τηροῦν τὰ προσχήματα, τὸ

κάνουν αποκλειστικά και μόνο για λόγους τακτικής, κρίνοντας ότι δεν είναι ακόμα ώριμες οι συνθήκες για το τελικό στάδιο της ανοιχτής αποστασίας, πού είναι ο Νεοπαγανισμός στις διά-

φορες μορφές του.

Επικαλούμαστε σχετικό απόσπασμα της προκήρυξης του 1942, της γερμανικής χριστιανικής αντιναζιστικής οργάνωσης «Λευκό Ρόδο»: **«Κάθε λέξη πού βγαίνει από το στόμα του Χίτλερ είναι ένα ψέμα. Όταν μιλά για ειρήνη, έννοει τον πόλεμο και όταν κατά τρόπο βλάσφημο χρησιμοποιεί το όνομα του Παντοδύναμου, έννοει την δύναμη του κακού, τον έκπεσόντα άγγελο, τον Σατανά».**

Στήν αντιστασιακή οργάνωση και στην σύνταξη της ανωτέρω και άλλων παρόμοιων προκηρύξεων περιλαμβανόταν και ο Άγιος Αλεξάντερ Σμορέλλ, πού ήταν Χριστιανός Ορθόδοξος και αποκεφαλίστηκε το 1943, μαζί με τους υπόλοιπους πρωτεργάτες, χριστιανούς αντιναζιστές νέους, από το ναζιστικό καθεστώς.

...Ο αντιστασιακός του αγώνας δεν ήταν απλώς πολιτική στράτευση, αλλά όμολογία πίστεως κατά της θεομάχου και αντιχριστιανικής πολιτικής του ναζιστικού καθεστώτος.

Ηδη, με την έπερχόμενη έκκοσμίκευση της ελληνικής κοινωνίας, οι μάσκες πέφτουν σταδιακά και γίνεται φανερή η έκδοχή αυτή της αποστασίας: **Ε**ίτε υίοθετείται ανοιχτά ο Νεοπαγανισμός, ως πιό «ταιριαστός» με την «έλληνικότητα» από τον Χριστιανισμό, είτε ο τελευταίος γίνεται σεβαστός κατ' όνομα, πλην όμως αγνώριστος από τις αυθαίρετες επεμβάσεις, αλλοιώσεις και κακοδοξίες.

Αλλωστε, ή έκδοχή του ελληνικού πολιτισμού, ή οποία προβάλλεται, είναι βαρβαρική, μονομερής και κατ' επίφασιν ελληνική, στην πραγ-

ματικότητα αντιδάνειο και κακοφτιαγμένη προσαρμογή ξένων ιδεολογιών.

...Άλλωστε, ο Έλληνισμός μεγαλούργησε χάρη στην δυνατότητά του να συμβιώνει με άλλους

λαούς και πολιτισμούς, να προσλαμβάνει από παντού στοιχεία και στη συνέχεια, να τους δίνει το δικό του περιεχόμενο.

Από τα χρόνια του Μεγάλου Αλεξάνδρου και μετά, ο ελληνικός πολιτισμός απέκτησε την οικουμενική διάσταση, ή όποια έκανε δυνατή την ανάπτυξη του Μεσαιωνικού Έλληνισμού, διάδοχος του οποίου είναι σήμερα η Ορθόδοξη Ρωμηοσύνη.

Μέσα από την Ορθοδοξία, η ελληνική παιδεία και πολιτισμός έγιναν παράγοντες ανάπτυξης πολιτισμού και άλλων λαών, με σεβασμό στην ιδιαιτερότητα και στην ταυτότητα του καθενός.

Οι φασιστικές αντιλήψεις και πρακτικές βρίσκουν έδαφος σε μια ώρα ιδιαίτερος κρίσιμη για το μέλλον του ελληνικού λαού στην πατρίδα μας.

Η φτώχεια και η απελπισία των ανθρώπων μεγαλώνει, το μέλλον στην Ευρωπαϊκή Ένωση μοιάζει αβέβαιο, η χρεοκοπία σχεδόν μοιραία κατάληξη.

Έξάλλου, η ανεργία αυξάνει, οί επιχειρήσεις ασφυκτιούν και κλείνουν, η οικονομία μαραζώνει...

Η κατάθλιψη έχει παγιδέψει χιλιάδες ανθρώπους κάθε ηλικίας, ενώ οί αυτοκτονίες έχουν αποκτήσει χαρακτήρα επιδημίας...

Είναι γεγονός ότι το μεταναστευτικό ζήτημα, πού διογκώνει την ξενοφοβία, έχει καταστεί μείζον θέμα λόγω της έλλειψης υπεύθυνης μεταναστευτικής πολιτικής εκ μέρους της Πολιτείας και πρέπει άμεσα να αντιμετωπισθεί.

Όμως, αυτό δεν αντιμετωπίζεται με μίσος, βία και κραυγές, αλλά με υπεύθυνη πολιτική και κοινωνική αναδιοργάνωση και παύση της εκμετάλλευσης και της δουλεμπορίας σε βάρος των μεταναστών.

Σὲ τέτοιους δύσκολους καιρούς, ἡ λειτουργία τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν θεσμῶν, οἱ Ἐκλογές ὡς διαδικασία ἔκφρασης τῆς λαϊκῆς βούλησης, οἱ ἄοκνες προσπάθειες τῶν δημιουργικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ ἀγωνιστικότητα τοῦ λαοῦ μας, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὸ ἀνόθευτο ἀπελευθερωτικὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι στοιχεῖα ποὺ δυναμώνουν τὴν ἐλπίδα.

Μαζὶ μὲ τὴν ἀνθρώπινη προσπάθεια, ἡ πίστη εἶναι ποὺ συμβάλλει τὰ μέγιστα στὴν γέννηση ἐλπίδας.

Ὁ λαὸς ἐνδυναμώνεται, ἐπίσης, ὅταν γνωρίζει ὅτι καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, οἱ πνευματικοὶ τοῦ πατέρες καὶ ὀδηγοί, εἶναι μαζί του, συμμέτοχοι ὄχι μόνο στὸν πόνο του, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀγῶνα του.

Ὁ Ἐθνοφυλετισμὸς εἶναι ἀπόλυτα ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ὅπως γνωρίζετε, τὸν ἔχει ἤδη ἀπερίφραστα καταδικάσει στὸν Ὄρο τῆς τοπικῆς συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τὸ 1872.

Συγκεκριμένα, στὸν πρόλογο τῆς ἀποφάσεως ἡ Σύνοδος χαρακτηρίζει τοὺς κήρυκες τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ «λύκους τε βαρεῖς μὴ φειδομένους τοῦ ποιμνίου καὶ ἄνδρας διεστραμμένα λαλοῦντας, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς...».

...Θεωροῦμε ὅτι ἡ ὅλη κοσμοαντίληψη ποὺ ἐκφράστηκε πολιτικὰ μὲ τὴν ἐκλογικὴ ἄνοδο τῆς ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ δὲν συνιστᾷ ἀπλῶς κίνδυνο πολιτικὸ (ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται νὰ ἀντιμετωπιστεῖ μὲ πολιτικὰ μέσα ἀπὸ τοὺς καθ' ἕλην ἀρμόδιους), ἀλλὰ καὶ κρίσιμο πνευματικὸ κίνδυνο, διότι παγιδεύει τὸν λαό, τὸν ἀποπροσανατολίζει καὶ τὸν ὀδηγεῖ σὲ ὀλισθηρὰ μονοπάτια μακρὰν τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστεως.

...Ἄλλο ὁ Ἐθνικισμὸς καὶ ἄλλο ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα. Τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα τὴν ἐπαινοῦμε, τὸν Ἐθνικισμὸ τὸν καταδικάζουμε.

...Ἡ Ἐκκλησία μας νὰ ὀριοθετηθεῖ μὲ σαφήνεια ἀπέναντι στὰ κη-

ρύγματα τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ καὶ τοῦ μίσους.

Νὰ γίνεи ξεκάθαρη ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα, ὡς ἔκφραση τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, καὶ στὸν Ἐθνικισμό, ὅταν αὐτὸς λειτουργεῖ ὡς ἔκφραση μίσους γιὰ τὸν ἄλλο, καθὼς καὶ στὸν Ἐθνοφυλετισμό, ὅπου οἱ λαοὶ ὑποβιάζουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ Μητέρα ὄλων σὲ Θεραπειίδα τοῦ Ἐθνικισμοῦ τοῦ καθενός.

Ἄλλωστε, ἕνας «Ἐθνικισμός» πὺ νοσταλγεῖ τὸ Ναζισμὸ καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἰδεολογία καὶ τὴν πρακτικὴ του, ἔρχεται σὲ εὐθεῖα ἀντίθεση μὲ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πὺ ὑπέστη τὰ πάνδεινα στὴν διάρκεια τῆς ναζιστικῆς κατοχῆς τῆς Πατρίδας μας καὶ πρωτοστάτησε, σὲ εὐρωπαϊκὸ καὶ διεθνὲς ἐπίπεδο, στὴν ἀντιναζιστικὴ καὶ ἀντιφασιστικὴ ἀντίσταση, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Ἐκκλησία.

...Ἐπιβάλλεται τὸ φαινόμενο νὰ ἀντιμετωπισθεῖ στὸ ἐπίπεδο τῆς κατηχητικῆς πράξης καὶ λόγου, μὲ στόχο τὴν πνευματικὴ θωράκιση τοῦ πιστοῦ λαοῦ καὶ ἰδίως τῶν νέων ἀπὸ τὰ πάσης μορφῆς κηρύγματα, πὺ ἐκμεταλλεῦόμενα τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, πὺ διακρίνει τὸν κόσμο τῆς Ἐκκλησίας, ὀδηγοῦν στὸ ἔθνικιστικὸ μῖσος, στὴν σταδιακὴ ἀποστασία καὶ στὸ νεοπαγανισμό.

(*) Ἐφημερ. «Χριστιανική», Πέμπτη 13 Σεπτεμβρίου 2012, σελ. 6-7. Ἐπιμέλ. ἡμετ. • Τὸ δημοσιευόμενο κείμενο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀποσπάσματα ἐκτενοῦς θαυμασίου κειμένου, τὸ ὁποῖο ἀπευθύνεται ἀπὸ τὸ «Κίνημα Χριστιανικὴ Δημοκρατία», τὴν 4.9.2012, πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο κ. Γερῶννυμο, μὲ θέμα: «Ἀἴτημα πνευματικῆς καταδίκης τοῦ φαινομένου τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ-Νεοναζισμοῦ/Νεοφασισμοῦ-Νεοπαγανισμοῦ καὶ τῶν συνακολουθῶν ἐκδηλώσεων μίσους, διχασμοῦ καὶ προσβολῆς τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου».